

– Han kom bort og spurte hva jeg spilte. «Cello, ja, da er det bare å sette i gang», svarte han, og bladde opp. «Sitt ned, vær så god, begynn å spille». Hun ler.

– Ole-Johan var fantastisk til å spille piano. Han kunne bare bla opp helt nye stykker med hvilke som helst komponister og spille det perfekt. Jeg tror han bare dyttet arkene rett inn i hodet.

Den tøffe tiden. De giftet seg mens de begge var studenter, og gjennom hele småbarnsperioden var det Simula som gjaldt, forteller Tove.

– Jeg husker det som en utrolig tøff tid. Ole-Johan og Kristen holdt på med Simula døgnet rundt, mens jeg hadde turnustjeneste på Drammen sykehus. I tillegg hadde jeg vanlig dagjobbing og en ettåring som skulle hentes hos dagmamma. Nå fatter jeg ikke hvordan jeg sto i det, men når man er ung har man krefter og pågangsmot.

Tove Dahl snakker på innpust og utpust. Mannen hennes skjønnte at det var viktig, det han drev med. Men alt gikk imot ham og Nygaard, uansett hvor mye de argumenterte mot Regnesentralen.

Bitte lille Norge. – Regnesentralen mente nok at Norge bare var et bitte lite land. Man måtte ikke innbille seg at vi skulle kunne dominere verden. Det tok en god del år, men da anerkjennelsen først kom, så kom den for fullt, sier Tove og sikter til Turing-prisen, Neumann-prisen og Kongens utnevning av Dahl og Nygaard til kommandører av St. Olavs Orden.

– Da Ole-Johan skulle begravnes, spurte presten min sønn hva Simula egentlig er for noe. «Det kan sammenlignes med latin», svarte min sønn Fredrik da. «Det er ingen som snakker det lenger, men det er grunnlaget for alle andre språk.» Jeg tror det er en god beskrivelse.

Fra sjøen til informatikk. – Min far og Nygaard var nesten tjue år for tidlig ute, sier Fredrik Dahl. Vi har tatt toget til andre siden av Oslo, og møter sønnen til Ole-Johan og Tove Dahl på Lørenskog, hvor han bor med sin familie. Det er tydelig at rekken av sjømenn har blitt erstattet av informatikk-utdannede i alle ledd. Både Fredrik og hans søster Ingrid har utdannet seg innenfor samme fag som sin far. Fredrik har avlagt doktorgrad i informatikk, og arbeider nå ved Akershus Universitetssykehus. Også hans sønn, Ole-Johans barnebarn, er i gang med en informatikk-utdanning på NTNU i Trondheim. Når Fredrik tenker tilbake på det faren hans skapte sammen med Kristen Nygaard, tror han at ideene deres ville fått et større gjennomslag hvis de hadde kommet tjue år senere.

– Programmeringsverdenen måtte rett og slett venne seg til tenkemåten, og Simula stilte i tillegg større krav til maskinvarens minne.

Sørlandsferier. *Hvordan var Dahl som far?*

– I perioder var han nok litt fjern. Han var veldig opptatt av, og brukte mye tid på, sine ting. Men han var også veldig nær og god. Særlig flink var han til å koble av i ferier, for eksempel når vi dro til Sørlandet om sommeren. Da slo han helt over til sørlandsdialekt. Han kunne være ganske beskjeden når han skulle snakke om hva han hadde fått til, men når han først fyrte seg opp i faglige diskusjoner kunne han gå veldig hardt ut. Han tenkte nok ikke så mye på hvordan han fremsto.

Hva slags forhold hadde Dahl til det han hadde vært med på å skape?

– Selv om min far og kollegene hans hadde vært forberedt på dataalderen i tjue år, ble de like bergtatt som alle andre da datamaskinen faktisk kom inn på kontoret. Det var intet mindre enn en revolusjon. Fra å mate maskinen med små hullkort, som man oppbevarte i en skoeske,

←← **Gode minner:** Fredrik Dahl forteller at hans far, Ole-Johan Dahl var flink til å koble av i ferier, for eksempel når de dro til Sørlandet om sommeren. Her er han hjemme i Lørenskog, hvor han bor med kone og to barn.

FOTO: VILDE SAGSTAD IMELAND

← **Tøff tid:** Tove Dahl husker perioden da hennes mann, Ole-Johan og kollega Kristen Nygaard holdt på med Simula døgnet rundt som en vanskelig tid. I tillegg til turnustjeneste på Drammen sykehus hadde hun vanlig dagjobbing og en ettåring som skulle hentes hos dagmamma.

FOTO: HANS DALANE-HVAL